

Bredda: «Ser de Ponent implica quedar una mica apartat de la indústria musical»

Parlem amb la banda urgellenca sobre el seu treball debut, 'Resiliència'

Bredda | Pep Marco

Lleida és un terreny que any rere any esdevé més i més prolífic. Amb pràcticament 5 anys a les espatlles practicant un mestissatge orientat a les versions, **Bredda** ha decidit fer el salt i llençar-se a les cançons pròpies davant l'aturada forçada que ha viscut la música a causa de la pandèmia. Avui, la banda urgellenca dona forma a tot aquest conjunt de cançons amb *Resiliència* (Coopula, 2022), un debut en què es plasmen tant les emocions viscudes durant aquests dos últims anys excepcionals com diverses reivindicacions socials. En parlem amb el cantant Joan Bergadà.

Com vau començar i quins van ser els inicis del grup?

Ara fa 4 anys, vam començar el projecte amb l'Àlex i el Dídac (cantant i guitarrista, respectivament). Ens coneixíem des de fa temps, als tres ens agradava molt la música i vam voler muntar una formació de petit format de tres persones i fer concerts i passar-ho bé a través de la música. El primer concert el vam fer al petit poble d'El Poal (Pla d'Urgell) i tenia un format molt íntim, adreçat al jovent d'allà amb qui hi teníem una relació estreta. El cert és que aquell concert va ser un petit desastre i llavors, ens vam adonar que si realment ens agradava allò i volíem que les sensacions en sortir d'un concert fossin bones, havíem d'intentar treballar-ho. Va ser aleshores, quan vam fer

aquest pas cap a la professionalització i vam intentar formar una banda a partir de diferents persones relacionades amb el món de la música, però amb els que no ens coneixíem de res. Simplement, els havíem anat coneixent a través de contactes o coincidint en algun concert. I, fins avui, que ja som fins a nou membres.

Practiqueu un mestissatge que beu de diversos estils. En quines bandes us heu influït?

Bé, realment tenim un ventall molt ampli de referents musicals, perquè tot i que és cert que ens basem molt en el rap, el reggae i el rock, en ser nou membres tothom tira cap a llocs diferents també. Mai ens hem fixat en un grup de forma molt clara, malgrat que tenim diversos referents, com podrien ser **Xavi Sarrià i Obrint Pas**, **Smoking Souls**, **Làgrimes de Sangre** o **Itaca Band**. Tot i això, mai hem volgut imitar el que fa un grup determinat, sinó que intentem agafar diferents aspectes que ens agraden de cada banda o gènere i, a partir d'aquí, intentar-ho transportar cap al nostre terreny.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=WXJxBQe8cQ>

Què creieu que us distingeix quan porteu totes aquestes influències cap al vostre terreny?

Jo crec que el que ens fa diferents -ho crec jo i també ens ho diu molta gent- és la barreja vocal que tenim, intentant fusionar el rap -que és el que faig jo i és l'estil amb el qual més m'identifico- i la veu més trencada i melòdica que té el Dídac, l'altre cantant. Això considero que és el que més ens distingeix, tot i que la resta de la música també ens caracteritza força. El fet de tenir dues guitarres ens permet jugar amb les distorsions i els puntejos o la secció de vents ens dona l'impuls i la força pròpia dels grups de mestissatge.

Per què heu decidit titular el disc 'Resiliència'?

Nosaltres el 2019, teníem ja dos anys de trajectòria i un estiu que prometia, ja que teníem més de 30 concerts tancats i una gira que es presentava molt *guai*. El problema va ser que la pandèmia ho va sacsejar tot, però especialment la cultura més que cap altre sector des del meu punt de vista, i a nosaltres ens va fer trontollar tota l'estructura del grup. Al final, és un projecte en el qual no tenim cap fons ni benefici i que tirem endavant perquè ens agrada. Si ja ni ens deixaven trobar-nos, quin sentit tenia seguir fent música? Va ser en aquell punt on vam veure que teníem dues opcions: una era deixar-ho estar i dir "mira això que hem gaudit", i l'altra era treure totes les nostres forces i intentar reivindicar tot el que ens estava passant durant la pandèmia i reflectir-ho en lletres, música i cançons i veure vejam què sortia. I el resultat ha estat un conjunt de cançons que giren al voltant de la nostàlgia, de tornar-nos a trobar, de ràbia, d'impotència...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=85NtEBJD_18

Per tant, aquest treball ha estat una forma de canalitzar en positiu aquesta ràbia?

Correcte. És una forma de canalitzar-ho i el títol va lligat a aquesta idea que una persona o un terreny resilient continua sent el mateix tot i els diferents canvis que pot experimentar. Amb les lletres, tot això que t'explico es veu molt clar, ja que el missatge que volem donar és que la música és una eina indispensable per a poder sortir de problemes com els que hem viscut o per a convidar a la reflexió i a la reivindicació.

Vosaltres sou de l'Urgell, és a dir, de les terres de Ponent. De quina forma és present aquest fet en la vostra música?

Ser de Ponent implica formar part d'un sector que queda com una mica apartat de la indústria musical. És una porta més enllà de totes aquelles portes que estem acostumats a veure en el sector. A Lleida, tenim moltíssima música, i no només de mestissatge, sinó també de diferents gèneres. Però, el que sovint falta, és poder promocionar-la. No tenim una sala de concerts clara o un espai com el que tenen altres comarques per a poder desenvolupar la nostra música. A nivell d'oportunitats, Lleida es podria aprofitar molt bé. Sí que és cert, però, que ara tenim Estrats de Ponent (encartat amb el número de desembre de l'Enderrock), que des de fa tres anys fan discos recopilatoris per a donar sortida a aquesta música i la feina que fan és increïble. Projectes d'aquesta mena són un bri d'esperança, ja que ens permeten situar-nos en el mapa.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=QeH-EqhlRc>

Com encareu la gira del disc?

La gira, que portarà el nom d'*Aquelles nits d'estiu*, començarà a la Festa Major de Primavera de Bellpuig (9 d'abril) i els concerts de presentació a la sala 2 de l'Apolo de Barcelona (13 d'abril), a Lo Submarino de Reus (14 d'abril) i a La Cava de Vic (7 de maig). Tot i això, el concert més assenyalat és el del Cafè del Teatre de Lleida (16 d'abril), on intentarem que vinguin tots els artistes que han col·laborat en el disc. Serà una mica com el concert més proper i amb més sorpreses preparades. A més, en aquest concert també comptarem amb els convidats de Verkami, ja que nosaltres vam llençar una campanya per a poder produir aquest disc i una de les recompenses era la possibilitat de poder accedir al concert de presentació.